

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

23 september (slot vorige aflevering in OLATNieuws 10)

Ik verblijf deze avond en nacht in het dorp Malacq. Dat komt goed uit in mijn planning om over 3 dagen in Saint Jean Pied de Port aan te komen. Tot daar resten nog ongeveer 70 km die ik zodoende op mijn gemak kan overbruggen. In deze gîte is echter geen internet en ik kan me niet heugen dat ik me eerder zo eenzaam en verveeld heb gevoeld. Er zijn slechts drie Franssprekende pelgrims. De maaltijd die we voorgeschoteld krijgen bestaat uit zuurkool en puree met spek. Het toetje is een liter rode wijn. Behalve Lorainne, een Franstalige Canadese, verstaat er niemand Engels. In het dorp is evenmin iets te beleven, behalve dan een eigenaardig balspel dat een soort mengeling is tussen kaatsen en tennis. Ik ga terug naar de gîte en besluit een partijtje patience te spelen op een elektronisch apparaatje dat in de keuken staat. Om 21.00 uur ga ik slapen.

24 september

Vanmorgen op de gebruikelijke tijd opgestaan, maar toch al voor 8.00 uur weer aan de wandeling begonnen. Ik wil vandaag niet verder dan Navarrenx gaan, dat is ruim 20 km. Het druppelt wat, maar niet voldoende om mijn regencape aan te doen en nog voordat ik het dorp goed en wel verlaten heb, is het alweer droog. Na de bui van afgelopen nacht is het lekker wandelweer en alles ruikt ook weer fris.

Na 6 kilometer zie ik een paar stoelen staan, dat leg ik uit als een uitnodiging voor een koffiestop. Lorainne, de Canadese, komt ook aanlopen. Ze heeft het moeilijk met het klimmen. Bij mij gaat het als gesmeerd en ik heb er ook erg veel zin in om er een mooie wandel-dag van te maken. Met die korte afstand voor de boeg zal dat ook geen probleem zijn. Op 13 km tref ik nog-

maals een mooi plekje om te rusten en maak ik gelijk van de gelegenheid gebruik om wat stokbrood met kaas te consumeren. Alsof het afgesproken is, komt even later Lorainne aanwandelen, die gebruik maakt van de andere stoel. Als tussendoortje eet zij haar fruithapje.

Voor het eerst zie ik nu i.p.v. Chemin du Compostele ook een bordje met 'Camin de Compostela'. Spanje komt nu met rasse schreden naderbij.

Rond 13 uur kom ik aan in Navarrenx en bij café Saint Jacques besluit ik om een Pelgrimsmenu te bestellen. Op het toilet tref ik wel een heel bijzondere kilometerpaal en natuurlijk maak ik daar meteen een foto van.

In de gîte blijken ook Lorainne en Marie de overnachting gepland te heb-

ben. Bovendien is er een café met internet, dus vervelen zal ik me vanavond niet. In dit plaatsje slaag ik zelfs voor een nieuwe lichtgewicht afritsbroek en sokken in mijn maat 47. De schoenmaat gaat jammer genoeg maar tot 46, daarop durf ik niet te gokken. Mijn huidige paar schoenen moet het nog maar 3 weken volhouden. De hakken zijn ondertussen wel hersteld, maar nu beginnen de zolen het langzaam op te geven. Bovendien heb ik ook nog een paar Teva's, daar moet ik na de Pyreneeën toch ook op kunnen wandelen. Ook weet ik nog iemand die mijn broek machinaal kan maken, dus ook al schijnt de zon vandaag niet, het leven ziet er vandaag voor mij heel florissant uit met een zonnetje in mijn geest. En dat wordt ook na mijn derde biertje zeker niet minder.

In het plaatsje Navarrenx valt ook van alles te beleven. Het is een oud vestigingsplaatsje, met een Arsenaal, een Militaire bron en andere gebouwen die daar bij horen.

25 september

Vanmorgen vraag ik me nog steeds af waar de gezelligheid van gisteravond zo plotseling vandaan kwam. Was het mijn nieuwe broek en sokken, of mijn

oude broek die nog gemaakt kon worden, of waren het toch die twee Duitse pelgrims? Ik weet het niet, maar met Marie en Lorainne kon plotseling ook beter in het Duits en Engels geconverseerd worden. Die Duitsers komen uit Heidelberg, maar ze wandelen maar 15 km per dag, dus ik denk niet dat ik ze verder nog zal zien. Vandaag tref ik het gezelschap weer onderweg. Eerst haal ik ze in en vertel dat ik verderop een langere pauze zal nemen. Zo wordt het een gezellige dag als ze mij op hun beurt weer inhalen.

Bij het plaatsje Charre kom ik op een plek waar ik al dagen naar uitkijk. Een patéfabriekje met picknickplaats waar ze een speciale prijs hanteren voor pelgrims. Ik drink ook nog een cola.

Daarna schiet het lekker op tot aan het kasteel Johanto, bij Aroue. Hier zit mijn etappe voor vandaag er feitelijk op, maar het is pas 13 uur. Ik heb Dion, de eigenaar van de patéfabriek, naar een gîte in Uhart-Mixe D'Esgacot laten bellen en hij verzekert mij dat het een prima overnachting is.

De temperatuur is ondertussen tot ruim boven de 30 graden gestegen en er is maar weinig schaduw. Boven op een bergrug tref ik toch enige schaduw en maak van de gelegenheid gebruik om even de schoenen uit te doen en de ogen te sluiten.

Anderhalf uur later ga ik pas weer op stap, maar die hitte is niet leuk meer.

Op het volgende stuk moet ik nog twee keer passen met een stop. Ook ben ik door mijn watervoorraad heen. Nu kom ik er pas achter dat twee dagen een licht parkoers voor de boeg nog niet betekent dat je ongestraft een stuk van de volgende dag bij de eerste dag kunt voegen. De weersomstandigheden houden geen rekening met lichte of zware parkoersen.

Er resteren nog ongeveer 2,5 km naar de gîte, als ik gelukkig bij een vriendelijke Franse boer mijn waterfles mag bijvullen. Niet minder blij ben ik als de gîte eindelijk in het zicht komt. Het is inmiddels half zeven en ik moet me haasten met douchen om op tijd aan tafel te zijn. Hier blijken naast de mij al bekende Franse pelgrims ook nog vier Canadezen aanwezig te zijn, eveneens uit Quebec. Ik verwacht dus dat de voertaal vanavond wel weer uitsluitend Frans zal zijn. Maar ik vergis me. Zelfs Jean-Jacques spreekt wat Engels. Deze maaltijd is de beste, die ik gedurende mijn rondzwervingen in Frankrijk tot nu toe heb genoten. Een goed gevulde Baskische groentesoep, een Baskisch hoofdgerecht met ham en saucijzen, ruim wijn, kaas, noten en een amandelnagerecht. Het is hier prima voor elkaar. Ik beleef vandaag een topdag.

26 september, rustdag

Na deze topdag ook meteen het be-

sluit genomen om een dagje langer te blijven. Een mooie gelegenheid om rustig mijn was te doen en wat andere dingen bij te werken. In Saint Jean Pied de Port zal dat er waarschijnlijk toch niet van komen.

Van Antoinette & Arno krijg ik zelfs een eigen caravan ter beschikking en ik mag zelf bepalen hoeveel ik daaraan wil bijdragen, maar goed daar doe ik het niet om.

Toch vreemd dat je geen twee dagen in een toch wel grote gîte mag verblijven, maar zo is het ook goed opgelost. Met deze extra rustdag zal ik veel kennissen nu onderweg niet meer treffen, maar daar komen wel weer nieuwe voor in de plaats. Ik zit nog steeds goed op schema en zal zoals het er nu naar uit ziet op tijd in León aanwezig zijn om de nieuwe groep daar op te vangen.

Met deze fijne dag in de caravan van de gîte de Esgacot, met heerlijk luieren in de tuin en een nachtrust in een tweepersoonsbed kan ik er weer helemaal tegen voor het volgende traject.

27 september

Vol goede moed ga ik deze morgen weer op pad. Eerst wat klimmen en dat wordt uiteindelijk beloond met prachtige vergezichten. In het plaatsje Ostabat neem ik de tijd voor een koffiepauze. Er is hier ook een bakker, dus even naar binnen voor een chocoladebol en een stokbroodje voor onderweg. Ook vandaag zie ik weer die fruitboompjes die vorig jaar voor de pelgrims geplaatst zijn langs de route.

Het vordert goed vandaag. In het gehucht Gamarthe is er zelfs geen café bij de toch wel indrukwekkende kerk.

Helaas, hier geen toegang.

De zon begint weer goed te branden en de temperatuur loopt al vlug op tot ruim boven de 30 graden. Ik volg een pad dat wisselend rechts of links van de D933 loopt. Het is gelukkig geen saaie omgeving. Rond 13 uur vind ik een schaduwplekje bij een brug en besluit daar tijd te nemen voor mijn lunch en een wat langere rust.

Daarna word ik overvallen door de verzoeken van de duivel. Ik ga twifelen over het doel van deze pelgrimsga. Waarom loop ik eigenlijk nog?

Ik kijk op tegen de route in Spanje: dorre vlaktes en een brandende zon. Wil ik dit eigenlijk nog? Kan ik mijn tijd niet beter besteden aan de voorbereidingen van mijn wandelreis naar Nieuw-Zeeland? Er gaan een hoop dingen door mijn hoofd. Saint Jean Pied de Port is toch ook een mooie plek om te eindigen!

Na enkele kilometers staat mijn besluit vast: ik stop ermee. Ik probeer mijn vrouw Conny te bellen, maar dat lukt niet. Ik kom in Saint Jean Le Vieux aan, daar tref ik mijn Duitse vrienden Bernd en Franz. Samen met hen drink ik daar een paar biertjes en stel hen op de hoogte van mijn besluit om te stoppen. Daarna bel met Theo van de Ven om hem van mijn twijfel op de hoogte te stellen.

Na het vierde biertje ga ik weer op pad voor de laatste 4 kilometers van mijn pelgrimstocht. Het is inmiddels wat afgekoeld en ik voel me prima.

Als ik de stad Saint Jean Pied de Port binnen wandel door de stadspoort ervaar ik dat als een geweldig gebeuren. Op het pelgrimsbureau neem ik een nieuwe kaart voor het traject in Spanje in ontvangst, maar helaas is mijn envelop met de route in Spanje daar niet aangekomen. Morgen nog maar eens gaan kijken. Ik neem contact op met Orisson voor de overnachting van morgen. Op dat moment is mijn stemming eigenlijk al omgesla-

gen. Denk dat ik morgen, als ik nog even mijn Duitse vrienden een goede thuisreis ga wensen, toch begin aan het vervoltraject in Spanje. Ik hoop dat ik er geen spijt van krijg. In de kerk vlak voor Saint Jean zag ik een berichtje van Nederlandse of Belgische pelgrims, die schreven: 'dank je wel dat we deze tocht mogen maken en help ons goede beslissingen te nemen'. Dat berichtje geeft de uiteindelijke doorslag om terug te komen op mijn besluit om de tocht hier te beëindigen. Ik ga door tot in Santiago de Compostela.

De twijfels zijn nu weg. De voornaamste reden dat ik doorga is, dat ik deze gelegenheid om deze tocht te voltooien nooit meer krijg. Ik heb het nu eenmaal zo gepland en de tijd er voor vrijgemaakt.

28 september

Vanochtend kijk ik nog even rond in een winkel. Ik koop een paar schoenen en schaf de duurste onderbroek aan die ik ooit gehad heb. Terwijl ik mijn schoenen pas, komt ook de Zwitser met zijn vrouw binnen lopen. Vanaf Navarrenx zijn ze met een taxi naar hier gekomen. Toch leuk om hen nog even te treffen.

Om half twaalf hang ik mijn rugzak om, en begeef me naar de brug. Door de poort van Espagne verlaat ik de stad Saint Jean Pied de Port. Net als ik de

brug wil overgaan, tref ik Akim. Hij blijft nog een paar dagen in St. Jean en gaat dan via de GR10 de kustroute volgen. Het wordt een hele klim, maar eenmaal boven en naar beneden kijkend valt het nog reuze mee. De zon schijnt volop, maar gelukkig staat er een koel windje. Ik heb voldoende water bij me. Elke morgen stop ik zo'n 4 kg aan water in de rugzak, waarvan 0,5 liter heet water voor koffie.

Onderweg tref ik weer een internationaal gezelschap met hoofdzakelijk Engels als voertaal. Er zijn veel Canadezen, Amerikanen en Scandinaviërs op pad.

De refuge waar we overnachten heeft een aantal regels opgesteld. Er is een muntje voor 5 minuten douchen, om 18.30 uur avondeten en om 21.00 uur begint de nachtrust. Het ontbijt is tussen 7.00 en 7.30 uur, dus morgen weer vroeg uit de veren.

Het avondgebeuren aan tafel is inderdaad erg internationaal. Er zaten vier Brazilianen, verder: Philipp uit Duitsland, Catherine Winandy, een schilderes uit Luxemburg, en Torino, een Italiaan uit Montreal, Canada. Het leuke is ook dat we ons, na een zeer goede maaltijd, aan elkaar moeten voorstellen en vertellen welk deel van de Camino we lopen. In de eetzaal zitten verder nog enkele Belgen en Nederlanders, een Koreaans stel en een familie uit Ierland.

Een Duitse is wel aan een heel bijzondere wandeling bezig. Zij heeft een weegschaal bij zich. Tijdens haar wandelingen maakt zij een studie over de gedragingen van het menselijk lichaam. Ze onderzoekt o.a. hoe lang het lichaam een bijzondere inspanning aankan terwijl gelijktijdig een dieet wordt gevolgd. Haar doel is beslist niet om Santiago te halen.

*Vrije bewerking door Ad van Asten
naar een weblogverslag van
-Theo Tromp-
(wordt vervolgd)*